

Sygn. akt I CSK 205/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku S. S.
przy uczestnictwie [...], J. S., [...]
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2018 r.,
na skutek skarg kasacyjnych wnioskodawcy i uczestniczki J. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Wnioskodawca i uczestniczka, w skargach kasacyjnych o tożsamej treści, powołując się na ich oczywistą zasadność odwołują się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 233 § 1, 382, 328 § 2 w zw. z 391 § 1 i 13 § 2 k.p.c. i w rezultacie naruszenia art. 336 w zw. ze 172 § 1 i 2 k.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do

przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu.

Szczegółowa analiza obu tożsamyh wniosków nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka. Umknęło uwadze skarżących, że zakaz oparcia skargi na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub dowodów, określony w art. 398³ § 3 k.p.c., nawet w powiązaniu z art. 382 k.p.c., oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów. Również art. 398¹³ § 2 *in fine* stwierdza, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Argumenty podniesione we wnioskach i zmierzające do wykazania, że Sąd drugiej instancji naruszył określone w art. 233 § 1 k.p.c. granice swobodnej oceny dowodów lub wadliwie ustalił podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia nie mogą zatem być skuteczne również na etapie przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie może uzasadniać oczywistości skargi ogólne powołanie się na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 227 k.p.c. wskutek nieprzesłuchania świadków wskazanych przez wnioskodawcę, bez wskazania konkretnych wniosków dowodowych, w sytuacji, gdy w apelacji i na rozprawie apelacyjnej takie wnioski nie były złożone. Mają wprawdzie rację skarżący, że w sprawie o zasiedzenie prawa sąd z urzędu stwierdza nabycie własności nieruchomości przez zasiedzenie przez posiadacza spełniającego przesłanki w dacie upływu terminu zasiedzenia ale pomija utrwalony pogląd judykatury, że ograniczenie odesłania w art. 610 § 1 k.p.c. do „orzeczenia” nie obejmuje art. 670 k.p.c., co oznacza że sąd z urzędu nie jest obowiązany prowadzić postępowania dowodowego w celu ustalenia, kto był posiadaczem przez okres wymagany do zasiedzenia, lecz ten obowiązek spoczywa na zainteresowanym i on ma obowiązek wskazania faktów i dowodów na potwierdzenie zaistnienia przesłanek zasiedzenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 1986 r., III CZP 28/86, OSNCP 1987, nr 5-6, poz. 74, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010 r. I CSK 582/09, OSP 2013, nr 9, poz. 93, i z dnia 15 września 2011 r. II CSK 657/10, nie publ., z dnia 20 marca 2014 r., II CSK 279/13, OSNC 2015 r., nr 3, poz. 35). Wszystkie argumenty podniesione we wnioskach dotyczą posiadania J. S.,

a nie wnioskodawcy, co uchylę potrzebę analizy wniosku pod kątem oczywistości skargi w zakresie rozstrzygnięcia co do zagadnienia posiadania wnioskodawcy, zwłaszcza że w obu skargach zarzuty dotyczą wyłącznie rozstrzygnięcia w części obejmującej uczestniczkę.

Brak zatem podstaw do przyjęcia, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania i prawa materialnego o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.).

aw

jw